

การจัดระเบียบของผู้คนในนครรัฐที่เที่ยงธรรม

วีระชาติ สุมรรธรัส

weerachart42@hotmail.com

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์

บทคัดย่อ

บทความนี้เพื่อศึกษาธรรมชาติและการทำงานของชนชั้นในรัฐอุดมคติและระเบียบการของพลเมืองในนครรัฐ ผลการศึกษาพบว่าพลเมืองแบ่งงานในสภาวะอุดมคติตามความต้องการและความโน้มเอียงตามธรรมชาติของผู้คนและฐานันดรในสังคม โดยใช้วิธีการจับคู่ความโน้มเอียงตามธรรมชาติและคุณสมบัติที่สร้างขึ้นโดยการศึกษาสิ่งที่มีอยู่ในทุกคนและทุกชนชั้นมีการใช้กันอย่างแพร่หลายและครอบคลุมการแบ่งงาน รัฐเกิดขึ้นจากความต้องการที่หลากหลายของผู้คนเพื่อตอบสนองตน แต่เนื่องจากแต่ละความสามารถของคนตามหน้าที่ที่ไม่สามารถทำให้ตนเองบริโภคได้อย่างเพียงพอผู้คนในนครรัฐจึงพยายามรวมกิจกรรมแรงงานแบ่งออกเป็นประเภทเฉพาะของแรงงานตามความต้องการ และกำหนดให้กับชนชั้นเฉพาะ (ผู้ปกครอง ผู้พิทักษ์ และผู้สร้างความมั่งคั่งทางวัตถุ) ปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญทางสังคมอย่างมีคุณธรรมตามความสามารถที่มีอยู่ในตัวตนโดยไม่รบกวนชีวิตของผู้อื่น การปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดนั้นเป็นประโยชน์ทั้งสำหรับทรัพย์สินแต่ละส่วน (รวมถึงสมาชิก) ฐานันดรที่สาม (เจ้าของที่ดินและช่างฝีมือ) ก็เป็นฐานันดรที่ต่ำที่สุดแทบจะไม่คู่ควรกับตำแหน่งพลเมืองได้ถูกให้อยู่ในแรงงานทางวัตถุและพึงพอใจกับความต้องการที่ต่ำที่สุดของมนุษย์แต่เป็นผู้ผลิตมีส่วนแบ่งของความมั่งคั่งอย่างเป็นทางการไม่มีอำนาจทางการเมือง จะได้รับเพียงระบบของใบสั่งยาทั่วไปแต่ถือว่าเป็นความยุติธรรมต่อส่วนรวมในขณะที่ชนชั้นปกครองไม่มีทรัพย์สินครอบครองส่วนตนนอกจากปัญญาและความเที่ยงธรรม พื้นฐานรัฐในอุดมคติเป็นสังคมแบบบูรณาการและจัดระเบียบเป็นหนึ่งเดียว เป็นสังคมปัจเจกนิยม ทุกสิ่งที่มีอยู่ในสังคมถูกโอบกอดและจัดระเบียบทางสังคมและการเมืองโดยรัฐ และเป็นรัฐที่มีอธิปไตย

คำหลัก: การแบ่งแยกแรงงาน ฐานันดรศักดิ์ ความเที่ยงธรรม รัฐในอุดมคติ

Received: 25/10/2022

Revised : 02/11/2022

Accepted: 02/11/2022

The organization of the people of a just city-state

Weerachart Sumajarat

weerachart42@hotmail.com

Mahamakut Buddhist University Srithammasokkaraj Campus Songkhla Center

ABSTRACT

This article examines the nature and division of labor in the ideal state and the order of citizens in city-states. The results of the study revealed that Plato divides work in ideal conditions according to the needs and natural inclinations of people and social status by matching natural inclinations and properties created by studying what it exists in all people and classes, is used and covers the division of labor. The state arises from the various needs of people to satisfy them. But since each of the abilities of the functional people cannot afford themselves sufficient consumption, the people of the city-state try to merge their labor activities into specific types of labor according to their needs and assign them to specific classes (rulers, protectors and builders. Material wealth) to perform important social duties according to the abilities in one's self without interfering with the lives of others. Strict compliance is beneficial for both individual assets. (including members). Third Estate (Landlords and craft workers) considered the lowest eligibility, hardly worthy of the civic position, immersed in material and labor and satisfying the lowest human needs, just as a producer, had a share of wealth. Officially, there was no political power. It was granted only a system of generic prescriptions but was fair to the public, while the ruling class had no personal possessions other than wisdom and fairness. The ideal state basis is an integrated and organized society as a patriarchal society. Everything that exists in society is embraced and socially and politically organized by the state and it is a sovereign state.

KEYWORDS: division of labor, dignity, justice, ideal state

บทนำ

การกำหนดข้อตกลงกันด้านเศรษฐกิจการเมือง คำนึงถึงความเป็นอยู่ถือว่าเป็นโครงสร้างพื้นฐานของรัฐหากพิจารณาจากมุมมองเชิงปริมาณเห็นได้ว่านโยบายรัฐในสมัยโบราณนั้นมีวิธีการอื่น ๆ ในการจัดการชีวิตทางการเมืองและสังคมจะมีความต้อกว่าในสังคมปัจจุบันแต่ในแง่ของปรัชญาสังคมเห็นได้อย่างชัดเจนกลายเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเข้าใจและเน้นย้ำของชนชั้นปกครองอย่างมีวิจารณ์ญาณด้านสังคม ทรัพย์สินส่วนตัวและการประกอบการ และความเป็นธรรมหากพิจารณาปรัชญาสังคมที่ค้นหาผู้บริหารผู้ปกครองของตำแหน่งนี้ในสังคมไทยให้เกิดการยอมรับน่าจะเป็นปัญหาที่สำคัญของการร่างกฎหมายรัฐธรรมนูญการปกครองของประเทศที่ไม่สามารถฝ่าฟันไปสู่สภาวะที่เหมาะสมของรัฐได้ทำให้มีการฉีกรัฐธรรมนูญตลอดเวลา เมื่อพิจารณา ความเป็นธรรมในอุดมคติและกฎข้อบังคับดึงดูดสมาชิกทุกคนในสังคมและประกอบด้วยผู้มีอำนาจเหนือกว่าโดยผู้มีอำนาจสูงสุดในกฎหมาย ในขณะที่เดียวกัน บทบาทของพลเรือนก็จะเห็นความชัดเจนมากยิ่งขึ้นของชนชั้นทั้งสามในระบบรัฐในงานของเพลโตการกำหนดหน้าที่และคุณสมบัติของชนชั้นและธรรมชาติของผู้คนในนครรัฐถือว่าเป็นเรื่องที่สามารถยอมรับได้ในแง่ของรูปแบบของการสร้างชนชั้นของรัฐและการขัดเกลาทางสังคมตามธรรมชาติต่อความสนใจในกิจธุระของตนเอง

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

เพื่อศึกษาธรรมชาติและการทำงานของชนชั้นในรัฐอุดมคติของเพลโตและระเบียบการของพลเมืองในนครรัฐ

1. ธรรมชาติและการทำงานของชนชั้นในรัฐอุดมคติของเพลโต

เพลโตเชื่อว่าเพื่อสร้างรัฐในอุดมคติ จำเป็นต้องแบ่งประชากรออกเป็นสามกลุ่มหลัก ได้แก่ ผู้ปกครอง ผู้พิทักษ์ และผู้ผลิต พื้นฐานสำหรับการแบ่งประชากรส่วนนี้คือการปรากฏตัวของส่วนหนึ่งของจิตวิญญาณโดยนักปราชญ์มีหน้าที่การบริหารงานของรัฐ ผู้พิทักษ์ซึ่งเป็นฐานันดรที่สองควรช่วยเหลือปราชญ์ นอกจากนี้ยังมีความรับผิดชอบในการรักษาความปลอดภัยของรัฐ ผู้ผลิตเป็นฐานันดรสุดท้ายคือประชากรที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนด้านวัสดุของรัฐ เพลโตเป็นหนึ่งในนักคิดกลุ่มแรก ๆ ที่เสนอการจำแนกรูปแบบการปกครองทางการเมืองโดยวางชนชั้นสูง (สาธารณรัฐชนชั้นสูง) ให้ใกล้เคียงกับแบบอย่างของรัฐในอุดมคติมากที่สุดคือ เป็นของชนชั้นสูง เพลโตเลือกสิ่งที่ยอมรับได้ว่าหากอาศัยสติปัญญาของผู้ปกครองและความพอใจของผู้พิทักษ์และความรอบคอบของชนชั้นล่างทำให้มีจุดหมายเดียวกันบนฐานแนวคิดที่ว่าแต่ละคนที่อยู่ตามฐานันดรของตน"ให้ความสนใจแต่ธุระของตนโดยมีเงื่อนไขว่าต้องปรากฏขึ้นภายใต้สภาวะอันเหมาะสมเท่านั้น... เมืองของเราจะได้รับคุณความดีสูงที่สุดในยามที่คนแต่ละคนไม่ว่าพวกเขาเติบ งาม เสรี ช่างฝีมือผู้ปกครองหรือผู้ใต้ปกครอง-สนใจแต่ธุระของตนเองโดยไม่วุ่นวายกับธุระของคนอื่น ๆ" Plato(2019,p.194-195) เพื่อสร้างการแบ่งงานการกระจายหน้าที่ในหมู่ผู้อยู่อาศัยในลักษณะที่เหมาะสมกับความชอบและความชอบตามธรรมชาติของตนมากที่สุด ดังนั้น ทุกคนมีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการกระทำบางอย่างโดยให้ความต้องการที่แท้จริงของตนผ่านการบริการซึ่งกันและกันภายในกรอบของรัฐทั้งหมด การแจกแจงชนิดงานนี้ทำให้เพลโตเชื่อว่าเป็นตัวบ่งชี้ถึงระบบรัฐที่เป็นธรรมและเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับความยุติธรรมด้วยเหตุนี้ทำให้ชีวิตที่มีความสุขสำหรับพลเมือง "โดยธรรมชาติแล้วคนแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน ธรรมชาติของเราต่างกัน คนแต่ละคนจึงเหมาะสมกับหน้าที่ที่แตกต่างกันด้วยธุรกิจก็เช่นกัน ... ด้วยฐานคิดดังกล่าว งานชิ้นหนึ่งย่อมง่ายตายชิ้น งดงามมากขึ้นและมีคุณภาพสูงขึ้น หากเจ้าของงานนั้น ๆ เลือกกระทำเพียง

สิ่ง ๆเดียวซึ่งเหมาะสมกับธรรมชาติของตนโดยไม่สนใจงานอื่นและทำงานนั้น ๆโดยคำนึงถึงช่วงเวลาสำคัญของตัวงานอยู่เสมอ” Plato(2019,p.86-87) เพลโตเชื่อว่าในสภาวะอุดมคติของรัฐ พลเมืองแต่ละคนมีฝีมือเพียงชิ้นเดียว ความสามารถที่เขาครอบครองตั้งแต่แรกเกิด เขาจะทำหน้าที่ของเขาไปตลอดชีวิตไม่วอกแวกกับสิ่งอื่น "คนแต่ละคนย่อมทำงานของตนได้อย่างเป็นเลิศหากเลือกทำเพียงสิ่ง ๆเดียว ไม่ใช่หลายสิ่งและหากเขายังค้นหุ้รังจะทำงานจำนวนมากในเวลาเดียวกันให้ได้ เขาย่อมคว้าวความเป็นเลิศด้านใดไม่ได้เลยเช่นกัน” Plato(2019,p.30)

ทำให้เกิดการแบ่งแยกแรงงานขึ้นตามความถนัดของพลเมืองในเมือง การปรากฏตัวของความต้องการที่หลากหลายของพลเมืองแต่ละคน แต่ความสามารถที่ จำกัด เพื่อตอบสนองพลเมือง"คนเราต้องการปัจจัยยังชีพจำนวนมากคน ๆหนึ่งจึงจำเป็นต้องขอปัจจัยบางอย่างที่ตนต้องการจากคนอื่นคนหนึ่งมาใช้ และคนอื่นคนหนึ่งดังกล่าวนี ก็จำเป็นต้องขอปัจจัยที่ตนต้องการจากคนอื่น ๆมาใช้อีกทอดหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ ผู้คนที่มีความต้องการปัจจัยพื้นฐานจำนวนหนึ่งจึงรวมตัวกัน และตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณเดียวกันเพื่อจะได้เป็นหุ้นส่วนกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เราเรียกการตั้งถิ่นฐานร่วมกันในลักษณะนี้ว่าเมือง” Plato(2019,p.85) ก่อให้เกิดรัฐเนื่องจากสามารถจัดระเบียบสังคมในลักษณะที่ความสามารถของแต่ละคนไปสนองความต้องการ ของพลเมืองอื่น ๆ ทั้งหมด"คุณสามารถทำทุกอย่างในปริมาณมาก ดีขึ้นและง่ายขึ้น ถ้าคุณทำงานหนึ่งงานตามความชอบตามธรรมชาติของคุณและในเวลาเดียวกันในเวลาที่เหมาะสม โดยไม่ถูกรบกวนจากสิ่งอื่นเรามีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสุขสมบูรณ์ให้แก่เมืองทั้งเมืองต่างหาก...เมื่อนั้นจะได้พบความสุขสูงสุดแน่นอน" Plato(2019,p.169) ฝ่ายสนับสนุนให้กระทำอย่างเดียวกันอยู่เสมอนั้นก็คือ"ปฏิบัติตนเป็นช่างฝีมือผู้เป็นเลิศกว่าใครในสายงานของตัวเอง เช่นเดียวกับคนอื่น ๆภายในเมือง เมื่อเป็นเช่นนี้ เมืองทั้งเมืองก็จะมีรากฐานและพัฒนาการอันงดงามต่อจากนั้นเราก็จะปล่อยให้ธรรมชาติกระจายความสุขสมบูรณ์แก่คนแต่ละกลุ่มตามความเหมาะสมของตน" Plato(2019,p.171) เพลโตถือว่าการแบ่งแยกแรงงานแบบนี้ถือว่าเป็น ความยุติธรรมเนื่องจากประกอบด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าหลักการแต่ละข้อทำหน้าที่ของตนเองและไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของคนอื่น

นอกจากนี้ ความยุติธรรมต้องการอยู่ใต้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นที่เหมาะสมของหลักการเหล่านี้ในนามของเมืองทั้งหมด ตามความเหมาะสมนี้ได้แบ่งความสามารถตามฐานันดรศักดิ์กล่าวคือความสามารถในการให้เหตุผล คือ นักปรัชญา ควรที่จะครอบงำรัฐ ผู้พิทักษ์จุดเริ่มต้นที่ความดีคะนองความกล้าหาญ เพื่อเป็นการป้องกันด้วยอาวุธ การเชื่อฟังการเริ่มต้นครั้งแรก จุดเริ่มต้นทั้งสองนี้ควบคุมการเริ่มต้นที่ตักทาย (ช่างฝีมือ เกษตรกร และผู้พลิตรายอื่น ๆ) ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วย่อมกระหายความมั่งคั่งเพลโตมองเห็นว่าการแบ่งแยกแรงงานระหว่างฐานันดรทางสังคมเป็นส่วนหนึ่งของการแบ่งแยกระหว่างผู้ปกครองและผู้ถูกปกครองความสามารถ ทักษะ แพทย์ ช่างทำรองเท้า นักบวช ผู้ปกครอง ทุกคนต้องทำงานอย่างชำนาญและมีความสามารถ และนี่หมายถึงการไม่ใส่ใจในผลประโยชน์ของตนเอง แต่เกี่ยวกับประโยชน์ของผู้อื่น ช่างทำรองเท้าก็เช่นกัน ผู้ปกครองก็เช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงมีระบบการศึกษาที่แตกต่างกัน สำหรับเมืองนคร ช่างทำรองเท้าที่ไม่ดี ช่างปั้นหม้อขึ้นมา ถือเป็นข้อยกเว้นมากกว่ากฎเกณฑ์ คุณไม่สามารถทำงานหนักและใช้ชีวิตได้ดี ความเกียจคร้านความเกียจคร้านไม่สอดคล้องกับความยุติธรรมฝีมือดีเป็นประโยชน์ต่อกัน ปฏิบัติตนเป็นช่างฝีมือผู้เป็นเลิศกว่าใครในสายงานของตัวเอง(Plato,2019,pp.170-172) เป็นประโยชน์ต่อประชาชนที่ชื่นชอบผลงานของช่างฝีมือ เมืองทั้งเมืองก็จะมีรากฐานและการพัฒนาที่งดงามปัญญาของเมืองทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นจากองค์ความรู้ซึ่งอยู่ในคนกลุ่มเล็กคนกลุ่มดังกล่าวคือผู้ปกครอง(Plato,2019,pp.186) ซึ่งเป็นคนกลุ่มน้อย

และมีความรู้ที่หลากหลายเหมาะสมสำหรับการปกครองส่วนล่างของจิตวิญญาณจะต้องเชื่อฟังส่วนที่สูงกว่า เพื่อให้ชนชั้นสูงสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมที่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น ผู้ปกครองต้องฉลาดและมีจิตวิญญาณที่แข็งแกร่ง ในขณะที่ผู้พิทักษ์ต้องได้รับพลังและความเชื่อมั่น

ภารกิจของ รัฐคือการสร้างการแบ่งงาน การกระจายหน้าที่ในหมู่ผู้อยู่อาศัยในลักษณะที่เหมาะสมกับความชอบและความชอบตามธรรมชาติของตนมากที่สุด ดังนั้นทุกคนมีโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการกระทำบางอย่างโดยให้ความต้องการที่แท้จริงของตนผ่านการบริการซึ่งกันและกันภายในกรอบของรัฐทั้งหมด การแจกแจงหน้าที่การทำงานนี้เพลโตถือว่าเป็นตัวบ่งชี้ถึงระบบรัฐที่เป็นธรรมและเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับความยุติธรรมหากจิตวิญญาณทั้งดวงถูกนำทางด้วยส่วนซึ่งรักในปัญญา โดยไม่มีความแตกแยกภายใน แต่ละส่วนภายในนั้นย่อมสนใจเพียงธุระของตนเองไม่ก้าวล่วงส่วนอื่น ๆ กล่าวคือ "แต่ละส่วนจะมีความเที่ยงธรรม และจะได้รับความสุขสำราญอันเหมาะสมกับตัวของมันเอง ซึ่งนั่นย่อมเป็นความสำราญอันเป็นเลิศกว่าสิ่งไหน ๆ และเหนือสิ่งอื่นใด ย่อมเป็นความสำราญอันจริงแท้ที่สุดด้วย" Plato(2019,p.483) นั่นคือเหตุผลที่ในอุดมคติของเพลโต ผู้ปกครองและนักรบไม่มีทรัพย์สินใด ๆ และถูกลดโทษอย่างไร้ความปราณีในการเก็บทองและเงิน มันไม่ได้ป้องกันช่างฝีมือ ช่างนา และคนอื่น ๆ จากการทำงาน แต่เป็นการทำลายล้างสำหรับทุกคนที่ปกครอง การปกครองมีเพียงปราชญ์เท่านั้นที่สามารถยืนอยู่บนหัวของรัฐในอุดมคติ ซึ่งจิตวิญญาณของเขาได้ระดมถึงความดีที่บริสุทธิ์และเป็นนิรันดร์ ความยุติธรรมก็เป็นเจ้าของเช่นกัน นักรบปกป้องรัฐนี้ และเกษตรกรและช่างฝีมืออิสระก็มอบทรัพยากรที่สำคัญทั้งหมดให้พวกเขา จุดยืนของเพลโตให้ความสำคัญว่าควรที่จะให้นักปราชญ์และผู้พิทักษ์ออกจากแรงงานการผลิต การผลิตเป็นเรื่องของทาส ช่างหัตถกรรมและช่างนาเพื่อที่จะกระจายเข้าสู่ความร่ำรวย(Suwan-achariya,2011,pp.25) จากการที่มนุษย์นั้นได้แบ่งเป็นสามช่วงนั้นคือพวกรักในปัญญา พวกรักในชัยชนะและพวกรักในผลกำไร สอดคล้องสอดคล้องกับความสุขสำราญมีสามแบบจากการเรียนรู้ เกียรติยศและทรัพย์สินเงินทอง (Plato,2019,pp.471) การเป็นชนชั้นไม่ได้ถูกกำหนดโดยคุณสมบัติส่วนบุคคล แต่โดยกำเนิด การเปลี่ยนแปลงโดยไม่ได้รับอนุญาตจากชนชั้นล่างไปสู่ชนชั้นสูงเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้มันเป็นอาชญากรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะแต่ละคนต้องมีส่วนร่วมในงานที่เขาถูกกำหนดโดยธรรมชาติของศีลธรรมที่เกิดขึ้นการตอบสนองต่อความสัมพันธ์คนหนึ่งได้เรียกร้องแรงงานชนิดต่าง ๆ (Suwan-achariya,2011,pp.25)

เพลโตเชื่อว่าเพื่อความเป็อยู่ที่ดีของรัฐ "แต่ละคนควรมีส่วนร่วมในธุรกิจที่เขาปรับตัวได้ดีที่สุด หากบุคคลไม่ทำสิ่งของตัวเอง แต่อยู่ในชนชั้นของตน สิ่งนี้ไม่เป็นอันตรายถึงชีวิตสำหรับสถานะอุดมคติ" สมมติว่าถ้ามีนักรบคนหนึ่งต้องการเป็นผู้พิทักษ์หรือที่ปรึกษา แต่ก็ยังจะไปขอแลกเปลี่ยนเครื่องมือเครื่องมือและเกียรติยศกับพวกเขา หรือถ้าสมมติว่าคน ๆ เดียวกันนี้ต้องการจะทำหน้าที่ทุกอย่างเหล่านี้ด้วยตัวเองในเวลาเดียวกัน...การพยายามสลับสับเปลี่ยนตำแหน่งและก้าวผ่านหน้าที่ของคนอื่น ๆ เช่นนี้ย่อมนำความฉิบหายมาสู่เมืองอย่างไม่ต้องสงสัย" Plato(2019,p.197) และ "การพยายามก้าวผ่านและแลกเปลี่ยนหน้าที่กันของช่วงชั้นทั้งสามดังกล่าวนี้อาจก่อให้เกิดผลร้ายแรงมหาศาลต่อเมืองถึงขนาดเรียกว่าความชั่วร้ายอย่างสุดขีดเลยทีเดียว...และนั่นคือความไม่เที่ยงธรรม" Plato(2019,p.197) เมื่อบุคคลที่ไม่สมควรจากช่างทำรองเท้า (ชั้นหนึ่ง) กลายเป็นนักรบ (ชั้นสอง) หรือนักรบที่ไม่สมควรกลายเป็นผู้ปกครอง (ชั้นสาม) กลุ่ม ชนชั้นล่างรวมคนที่ผลิตหรือบริจาคสิ่งของจำเป็นแก่รัฐ ซึ่งรวมถึงผู้คนมากมายที่เกี่ยวข้องกับงานฝีมือ เกษตรกรรม การทำตลาด เงิน การค้าขายและการขายต่อ เหล่านี้คือช่างนา ช่างฝีมือ พ่อค้า แม้ว่าพ่อค้าและเกษตรกรจะเป็นคนที่แตกต่างกัน

โดยสิ้นเชิง ภายในชนชั้นล่างนี้ยังมีการแบ่งงานที่ชัดเจนว่า ช่างตีเหล็กไม่สามารถเป็นพ่อค้าได้ และพ่อค้าไม่สามารถเป็นชาวนาโดยไม่ได้ตั้งใจ

การประกาศการแบ่งชนชั้นของสังคมเป็นเงื่อนไขเพื่อความเข้มแข็งของรัฐ หากไม่ทำตามหน้าที่ที่รัฐแบ่งงานไว้ก่อให้เกิดการคุกคามการล่มสลายของรัฐทั้งหมด ดังนั้น “การกระโดด” จากชนชั้นหนึ่งไปสู่ชนชั้นหนึ่งจึงถือเป็นการ “อาชญากรรมสูงสุด” ต่อระบบเพราะเพื่อประโยชน์ของทั้งรัฐโดยรวมแล้วบุคคลควรทำเฉพาะงานที่ตนปรับตัวได้ดีที่สุดเท่านั้น เพลโตต้องการสร้างฐานันดรศักดิ์ขุนนางให้เป็นสังคมปิดคือไม่ต้องการให้มาเกี่ยวข้องกับการค้า เงินทองสองชนชั้นแรกไม่มีสถาบันเช่นครอบครัวและทรัพย์สินส่วนตัวซึ่งแตกต่างจากชนชั้นที่สาม การสืบพันธุ์ของชนชั้นสูงเกิดขึ้นจากการเลือกคู่โดยรัฐ เด็กที่เกิดจะถูกเลี้ยงดูแยกจากพ่อแม่ ลูกจึงไม่รู้จักพ่อแม่ เหมือนที่พ่อแม่ไม่รู้จักลูก วิทยาศาสตร์แห่งธรรมชาติและจิตรศิลป์เป็นสิ่งต้องห้ามในรัฐ มีการเซ็นเซอร์ที่เข้มงวดเกี่ยวกับเทพนิยายและตำนาน ผลงานที่เป็นโคลงสั้น ๆ และละคร สภาพเช่นนี้ดีที่สุด เนื่องจากมีสติปัญญา ความกล้าหาญ ความยุติธรรม และการเชื่อฟังอย่างรอบคอบในส่วนที่แย่ที่สุดของรัฐจนถึงส่วนที่ดีที่สุด พลเมืองทุกคนมีส่วนร่วมในธุรกิจของตนเองเพื่อประโยชน์ของรัฐเท่านั้นโดยเรื่องนี้ควรอนุญาตให้เฉพาะคนที่มีรายได้น้อยหรือมีฐานะที่ต่ำในสังคมเนื่องจากการค้ามีความจำเป็นในการบริการในการแบ่งแยกแรงงานภายในเมืองและระหว่างเมืองที่ต้องใช้เงิน ชนชั้นปกครองไม่มีความจำเป็นที่ต้องใช้เงิน

2.ระเบียบการของพลเมืองในนครรัฐ

แนวคิดหลักของเพลโตยืนยันว่าความต้องการของพลเมืองที่ประกอบเป็นสังคมนั้นมีความหลากหลาย แต่ความสามารถของแต่ละคนในการตอบสนองความต้องการเหล่านี้มีจำกัด “เราแต่ละคนไม่เพียงพอสำหรับตัวเองและต้องการจำนวนมาก” ดังนั้น “โดยธรรมชาติแล้วคนแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน ธรรมชาติของเราต่างกัน คนแต่ละคนจึงเหมาะสมกับหน้าที่แตกต่างกันด้วยธุรกิจก็เช่นกัน ... ด้วยฐานคิดดังกล่าว งานชิ้นหนึ่งย่อมง่ายดายขึ้น งดงามมากขึ้นและมีคุณภาพสูงขึ้น หากเจ้าของงานนั้น ๆ เลือกกระทำเพียงสิ่ง ๆ เดียวซึ่งเหมาะสมกับธรรมชาติของตนโดยไม่สนใจงานอื่นและทำงานนั้น ๆ โดยคำนึงถึงช่วงเวลาสำคัญของตัวงานอยู่เสมอ” Plato(2019,p.86-87) เพลโตจินตนาการถึงสภาวะในอุดมคติที่นำโดยนักปรัชญา นักไตร่ตรองในความคิดที่บริสุทธิ์และเป็นนิรันดร์ ซึ่งได้รับการคุ้มครองโดยนักรบ และทรัพยากรชีวิตทั้งหมดถูกส่งให้โดยเกษตรกร ที่ดินทั้งหมดของผู้คนทำหน้าที่สำคัญต่อสังคมในรัฐ “สิ่งนี้อำนวยความสะดวกด้วยทักษะงานฝีมือ ชัดเภาด้วยการฝึกอบรมและประสบการณ์อย่างมืออาชีพ คุณด้วยการถ่ายทอดทางพันธุกรรม เรียนรู้จากวัยเด็กในครอบครัวของตนเองและสิ่งแวดล้อมใกล้เคียง” เมืองจึงต้องประกอบด้วยเจ้าของที่ดิน ช่างฝีมือ พ่อค้า กะลาสี คนงาน กวี นักแสดง พ่อครัว อาจารย์ แพทย์ เป็นต้น เพลโตเชื่อมั่นว่าผู้ที่ทำงานได้ดีที่สุดคือผู้ที่เป็เจ้าของสิ่งหนึ่งซึ่งเขามีความสามารถมากกว่าและมีส่วนร่วมกับสิ่งนั้นเท่านั้น”เนื่องจากฐานันดรที่ระบุไว้สอดคล้องกับจิตวิญญาณมนุษย์ กล่าวคือปัญญาเป็นคุณธรรมของผู้ปกครอง ความกล้าหาญเป็นลักษณะเฉพาะของชนชั้นนักรบที่ปกป้องความปลอดภัยและสวัสดิภาพสาธารณะ

เพลโตได้จำแนกนักรบและนักปรัชญาเป็นชนชั้นสูงสุด ในขณะที่ช่างฝีมือและนักปรัชญายึดครองชนชั้นที่ต่ำที่สุด.. บนพื้นฐานของเศรษฐกิจของรัฐคือการเกษตรและเศรษฐกิจแบบยังชีพ นอกจากนี้ ที่ดินทั้งหมดเป็นของรัฐ เห็นได้ชัดว่ามีความขัดแย้งเกิดขึ้นเนื่องจากชนชั้นปกครองคือนักปราชญ์ ทหารก็ยังคงยึดครองชนชั้นสูงไม่เหมือนชาวนาในฐานะ ชนชั้นล่างที่รวมคนผลิตหรือบริการ สิ่งของจำเป็นแก่รัฐเกี่ยวข้องกับงานฝีมือ เกษตรกรรม การทำตลาด เงิน การค้าขายและการขายในฐานะที่เป็นผู้ผลิตต้องสนับสนุน “ปัจจัยใหญ่หลวงที่สุดที่เราต้องการเป็นอันดับแรกก็คืออาหารสำหรับยังชีพ ...อันดับสองที่อยู่อาศัยอันดับสามเครื่องนุ่งห่ม” Plato(2019,p.85) ความสมเหตุสมผลเป็นที่ประจักษ์ในการอยู่ได้บังคับบัญชาของประชาชนต่อความประสงค์ของผู้ปกครองและด้วยความ

ยินยอมร่วมกันของพลเมือง “และความยุติธรรมไม่เพียง แต่พลเมืองเห็นด้วยกับเองเท่านั้น แต่พวกเขาปฏิบัติตามหน้าที่อย่างเคร่งครัดและด้วยเหตุนี้พวกเขาแต่ละคนจึงมีความเข้มแข็งในคุณธรรมของตนมากขึ้น การกิจของเมือง”มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสุขสมบูรณ์ให้แก่เมืองทั้งเมืองต่างหาก...เมื่อนั้นจะได้พบความสุขสูงสุดแน่นอนPlato(2019,p.169) ฝ่ายสนับสนุนให้กระทำอย่างเดียวกันอยู่เสมอนั้นก็คือ”ปฏิบัติตนเป็นช่างฝีมือผู้เป็นเลิศกว่าใครในสายงานของตัวเอง เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ภายในเมือง เมื่อเป็นเช่นนี้ เมืองทั้งเมืองก็จะมีรากฐานและพัฒนาการอันงดงามต่อนั้นเราก็ตระลึกละเลยให้ธรรมชาติกระจายความสุขสมบูรณ์แก่คนแต่ละกลุ่มตามความเหมาะสมของตน” Plato(2019,p.171) ตามข้อมูลของเพลโตฝ่ายสนับสนุนอยู่ในฐานันดรเดียวกันของการพัฒนาคุณธรรม ภายในชนชั้นล่างนี้ยังมีการแบ่งงานที่ชัดเจนการจัดหาผลประโยชน์ทางวัตถุที่พวกเขาต้องการอย่างเป็นระบบและเพียงพอแก่สมาชิกทุกคนในสังคม การแบ่งแยกแรงงานทางสังคมที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนจำนวนมากไม่เพียงแต่รวมถึงงานที่จัดหาอาหารให้พลเมือง คนสร้างบ้านเรือน ผู้ผลิตเสื้อผ้าและรองเท้าเท่านั้น แต่ยังรวมถึงงานที่ผลิตเครื่องมือการผลิตและเครื่องมือสำหรับงานพิเศษของตนนอกจากนี้ ยังต้องการผู้ผลิตงานเสริมทุกชนิด เช่น คนผสมพันธุ์โค การขนส่งคนและสินค้า การทักทอขนแกะและหนังความจำเป็นในการนำเข้าผลิตภัณฑ์และสินค้าที่จำเป็นจากประเทศอื่น ๆ จำเป็นต้องมีการผลิตในสถานะสินค้าส่วนเกินเพื่อการค้าต่างประเทศรวมถึงการเพิ่มจำนวนคนงานที่ผลิตสินค้าที่เกี่ยวข้องนอกเหนือจากการแบ่งงานที่ได้รับการพิจารณาแล้วยังมีการเพิ่มประเภทพ่อค้าเดียวกันซึ่งจำเป็นสำหรับรัฐอีกด้วย ความซับซ้อนของการแบ่งงานไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่นี้ มีความจำเป็นสำหรับบุคคลประเภทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าการค้า การแลกเปลี่ยนสินค้าและผลิตภัณฑ์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับรัฐ ไม่เพียงแต่สำหรับความสัมพันธ์ภายนอก แต่ยังรวมถึงภายในรัฐด้วย ทำให้จำเป็นต้องมีตลาดและการทำเหรียญให้เป็นหน่วยแลกเปลี่ยน ในทางกลับกัน การเกิดขึ้นของตลาดทำให้เกิดหมวดหมู่ของผู้เชี่ยวชาญในการดำเนินการของตลาด ได้แก่ ผู้ค้ารายย่อยและคนกลาง ผู้ซื้อและผู้ค้าปลีก

ยิ่งมีความลึกของการแบ่งงาน กันมากเท่าไรก็ยิ่งทำให้การผลิตในสังคมก็จะยิ่งมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้นการแบ่งงานมีบทบาทอย่างแข็งขันในการกำหนดรูปแบบการทำงานของกำลังแรงงาน กำลังแรงงานในเงื่อนไขของการแบ่งงานสามารถแสดงความสามารถเฉพาะในการปฏิบัติหน้าที่ของแรงงานบางอย่างเท่านั้น ความคล่องตัวของโครงสร้างการแบ่งงานทางสังคมทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างในกำลังแรงงาน การแบ่งงานกำหนดลักษณะเชิงคุณภาพของกำลังแรงงานและสัดส่วนเชิงปริมาณของการกระจาย เพลโตมีที่ว่างสำหรับปรากฏการณ์ของชีวิตพลเรือนในสถานะอุดมคติของเขาความสัมพันธ์ทางแพ่งดังกล่าวมีความโดดเด่นเป็นส่วนตัวทรัพย์สิน การค้า มรดก และอื่น ๆ โดยไม่ให้ความยุ่งเกี่ยวกับการปกครองและการบริหารต่าง ๆ เนื่องจากเพลโตเห็นพลังที่ทำให้อำนาจของรัฐอ่อนแอลง ทรัพย์สินส่วนตัวแยกจากกันผลประโยชน์ของพลเมืองแยกพวกเขาออกเนื่องจากการที่ผู้คนไม่เคารพกฎหมายรัฐไม่สามารถสร้างขึ้นได้มีแต่ผ่าน การบิบบังคับ และการปกครองเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผู้ผลิตมีหน้าที่หลักคือจัดหาทรัพยากรและผลประโยชน์ทางวัตถุที่จำเป็นสำหรับสมาชิกทุกคนในสังคมอย่างเป็นระบบและเพียงพอที่ผู้ผลิตคนงานเข้ากับความเชี่ยวชาญพิเศษของตนไปตลอดชีวิตดังนั้นพลเมืองขึ้นอยู่กับความเชื่อฟังผู้ปกครอง

เพลโตพิจารณาโครงสร้างของรัฐในอุดมคติโดยเปรียบเทียบกับจิตวิญญาณมนุษย์ ระหว่างรัฐกับมนุษย์ก็จะเห็นหน้าที่ว่านักปราชญ์ต้องใช้ปัญญาไตร่ตรองผู้พิทักษ์ความโกรธเคืองใช้ในการปกป้องดินแดน และหัตถกรรม เกษตรกรดำเนินการในฐานะผู้ผลิต (ช่างฝีมือและเจ้าของที่ดิน)เพลโตยอมรับว่า ความเหลื่อมล้ำโดยกำเนิดของผู้คนได้รับการพิสูจน์แล้วว่า การแบ่งแยกออกเป็นเสรีและทาสเป็นสภาวะปกติที่ธรรมชาติกำหนด ทาสถูกมองว่าเป็นพลังการผลิตหลัก และการแสวงประโยชน์จากทาสเป็นวิธีการทำให้เจ้าของทาสร่ำรวย มีเพียงชาวกรีกเท่านั้นที่สามารถเป็นพลเมืองได้ส่วน คนป่า

เถื่อน ต่างชาติ กลายเป็นทาส ความยุติธรรมเป็นหลักการพื้นฐานของโครงสร้างของรัฐในอุดมคติ เพื่อที่จะพิสูจน์ความชอบธรรมของลำดับชั้นของชนชั้นทั้งสามนี้เพลโตจึงให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการแพร่กระจายในหมู่ประชากรของสภาวะในอุดมคติของ “นิยายชั้นสูง” ที่ถึงแม้พวกเขาจะเป็นพี่น้องกันทั้งหมด แต่พระเจ้าผู้ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมาในหมู่พวกเขาที่มีความสามารถ เพื่อปกครอง ผสมทองดำตั้งแต่แรกเกิดในผู้ช่วยของพวกเขา คือ เงินและเจ้าของที่ดินและช่างฝีมือคือ เหล็กและทองแดง เฉพาะเมื่อทองให้กำเนิดเงิน และเงินให้กำเนิดลูกทองดำ เป็นต้น สมาชิกของชนชั้นหนึ่งสามารถส่งต่อจากชนชั้นหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่งได้ ตำนานจบลงด้วยการเตือนว่ารัฐจะพินาศหากได้รับการปกป้องโดยผู้พิทักษ์เหล็กหรือทองแดง(Plato,2019,pp.163-164) รัฐในอุดมคติของเพลโตนำมาซึ่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันพร้อมกับการแบ่งหน้าที่ที่ชัดเจนของหน้าที่พลเมืองโดยมีวัตถุประสงค์ที่พลเมืองทุกคนมีส่วนร่วม คือแผ่ดินแม่ความคล้ายคลึงกันนี้ทำให้นักบรรณาธิการพลเมืองอื่น ๆ ทั้งหมดเป็นพี่น้องของตนและช่วยนักปรัชญาจัดการคนงานด้านเศรษฐกิจเพื่อประโยชน์ส่วนรวม แต่นี้เป็นอุดมคติ ที่จริงแล้วเพลโตได้ข้อสรุปว่าบนพื้นฐานของความยินยอมเพียงอย่างเดียวภารกิจที่มีความรับผิดชอบอย่างมากของนิคมเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับรัฐ ต่อชนชั้นล่างและต่อพลเมืองทุกคนนั้นแสดงให้เห็นโดยสังเขป ความรับผิดชอบนี้จะเติบโตต่อไปในอนาคต.

ใน “รัฐ” ของเพลโตตัวอย่างเช่น ผู้ปกครองต้องฉลาดและมีจิตวิญญาณที่แข็งแกร่งเขาวางชนชั้นสูง (สาธารณรัฐชนชั้นสูง) ให้ใกล้เคียงกับแบบอย่างของรัฐในอุดมคติมากที่สุด เป็นชนชั้นสูงที่เพลโตเลือกสิ่งที่ยอมรับได้มากกว่า เพราะอาศัยภูมิปัญญาของผู้ปกครองและผู้พิทักษ์ บนความพอใจและความรอบคอบของส่วนล่าง สถานะนี้ถือว่ายุติธรรมเพราะทุกสิ่งในนั้นอยู่ภายใต้เป้าหมายเดียว หากสมาชิกในช่วงชั้นของผู้พิทักษ์ฝ่ายสนับสนุนและคนทำงานหาเงินทำหน้าที่ของตนอย่างเหมาะสมและสนใจแต่ธุระของตนเท่านั้นเรียกว่าความเที่ยงธรรม(Plato,2019,pp.197) เมือง ๆ หนึ่งมีความเที่ยงธรรมได้นั้นธรรมชาติทั้งสามช่วงชั้นดังกล่าวจะต้องสนใจแต่เพียงธุระของตนเองเช่นเดียวกันกับความกล้าหาญ ปัญญาและความสงบใจทั้งหมดขึ้นกับสภาวะทางจิตใจและนิสัยของช่วงชั้นทั้งสามนี้ทั้งสิ้น (Plato,2019,pp.199) และให้บริการรัฐอย่างมีคุณธรรมตามความสามารถและโชคชะตา มิฉะนั้น จะเกิดความขัดแย้งทางแพ่ง, อนาธิปไตย, การตายของรัฐ, การทำลายทรัพย์สินและปัญหาสำหรับพลเมืองทุกคน นี่คือการครองตำแหน่งความยุติธรรม ดังนั้นหลักคำสอนเรื่องรัฐในอุดมคติของเพลโตจึงอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดเรื่องความยุติธรรม ซึ่งเข้าใจว่าเป็นข้อตกลง (การอยู่ใต้บังคับบัญชาและความสามัคคี) ของคุณธรรมเฉพาะเจาะจงมากขึ้น (ปัญญา ความกล้าหาญ และความรอบคอบ) และผู้สืบทอด ตามนี้ เพลโตจึงให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับการบรรลุความเป็นเอกฉันท์อย่างสมบูรณ์ ตัดสินด้วยกฎหมาย การออกกฎหมาย สั่งสอนพฤติกรรมที่ถูกต้อง สิทธิและหน้าที่ของปราชญ์ (ผู้ปกครอง) ดังนั้นนครรัฐของเพลโตมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว การมุ่งเน้นและการบูรณาการของค่านิยมทั้งหมด ทุกแง่มุมของชีวิตทางสังคม ทุกชนชั้นทางสังคม ความขัดแย้งและความสำเร็จทั้งหมด ลักษณะของช่วงเวลาต่าง ๆ ทางประวัติศาสตร์ วิวัฒนาการ มีการกำหนดขอบเขตการบริหารรัฐไว้อย่างชัดเจนทุกสาขาที่จำเป็นของชีวิตแบบพอเพียง ระบบของหน่วยงานบริหาร (เครื่องมือบริหารรัฐ) โครงสร้างและการจัดการทางสังคมและการเมืองบางรูปแบบ

นครรัฐซึ่งดำรงอยู่ในระบบที่มีลักษณะเฉพาะของนครรัฐที่มีความหลากหลายและค่อนข้างเป็นอิสระ เป็นสังคมที่มีโครงสร้างซับซ้อนแต่เป็นส่วนประกอบซึ่งจัดเป็นรัฐอธิปไตย (เพื่อไม่ให้สับสนกับเครื่องมือการบริหารของรัฐ) ในเวลาเดียวกัน ระหว่างนโยบายส่วนบุคคลของระบบนี้ ความขัดแย้งที่มีนัยสำคัญรวมถึงสงครามค่อย ๆ เติบโตเต็มที่ ทวีความรุนแรงขึ้น ซึ่งท้ายที่สุดนำไปสู่ภาวะวิกฤติ

สรุป

เพลโตศึกษา การแบ่งงานในสภาวะอุดมคติตามความต้องการและความโน้มเอียงตามธรรมชาติของผู้คนและฐานันดรในสังคม บทบาทของผู้ปกครองในสภาวะอุดมคติ โดยใช้วิธีการจับคู่ความโน้มเอียงตามธรรมชาติและคุณสมบัติที่สร้างขึ้นโดยการศึกษาลักษณะที่มีอยู่ในทุกคนและทุกชนชั้นมีการใช้กันอย่างแพร่หลายและครอบคลุมการแบ่งงานและมรดกทางสังคมในสภาวะอุดมคตินั้นรัฐเกิดขึ้นจากความต้องการที่หลากหลายของผู้คนเพื่อพรแห่งชีวิตและความต้องการที่จะสนองตน แต่เนื่องจากแต่ละคนไม่สามารถทำให้พอใจได้ ผู้คนจึงพยายามรวม ในชุมชนที่เกี่ยวข้อง กับฐานันดรของตน กิจกรรมแรงงานแบ่งออกเป็นประเภทเฉพาะของแรงงานตามความต้องการ และกำหนดให้กับชนชั้นเฉพาะ (ผู้ปกครอง นักรบ และผู้สร้างความมั่งคั่งทางวัตถุ) แต่ละชนชั้นดังกล่าวปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญทางสังคมอย่างมีคุณธรรมตามความสามารถที่มีอยู่ในตัวตนและคุณสมบัติที่ได้รับในกระบวนการศึกษา ดำเนินการโดยไม่รบกวนชีวิตของผู้อื่น การปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดนั้นเป็นประโยชน์ทั้งสำหรับทรัพย์สินแต่ละส่วน (รวมถึงสมาชิก) ฐานันดรแห่งที่สาม (เจ้าของที่ดินและช่างฝีมือ) เป็นฐานันดรที่ต่ำที่สุด แทบจะไม่คู่ควรกับตำแหน่งพลเมือง มันถูกแช่อยู่ในแรงงานทางวัตถุ และพึงพอใจกับความต้องการที่ต่ำที่สุดของมนุษย์ ทรัพย์สินสมบัติที่สามโดยผลิตภัณฑ์ของอาชีพ - เกษตรกรรมงานฝีมือและการค้า - จัดให้มีวิธีการในการบำรุงรักษานิคมอื่น ๆ ผู้ผลิตมีส่วนแบ่งของความมั่งคั่งอย่างเป็นทางการนั้นปราศจากคุณธรรมเป็นแต่ชนชั้นล่างจะได้รับเพียงระบบของใบสั่งยาทั่วไปที่ความต้องการการเชื่อฟังอย่างไม่ต้องสงสัย และเหนือสิ่งอื่นใดสำหรับรัฐโดยรวม ถือว่าเป็นความยุติธรรม พื้นฐานรัฐในอุดมคติเป็นสังคมแบบ บูรณาการและจัดระเบียบเป็นหนึ่งเดียว เป็นสังคมปิดกม ทุกสิ่งที่มีอยู่ในสังคม (ดีและเลวทราม) ถูกโอบกอดและจัดระเบียบทางสังคมและการเมืองโดยรัฐ และรัฐเป็นสังคมอภิปไตยที่ทำงานได้

References

Plato(2019) *Republic*(W. Photharamig, Trans).Bangkok: Tapnganhsee Publishing Co., Ltd.
Suwan-achariya S.(2011) *Evolution of economic thought*. Songkhla :Thaksin University Book Center.